

niisamati oma enese rõõmuk, aga sellest saame meie pea-toidust. Meie laud on saetud. Selle-pärost arwan, mina jään seia ja minu mees jääb ta; kui meie siin la foguni mitte rahul ei ole — aga meie jäätme."

"Ja meie lendame maale waałama, kas tewade tuleb!" Ja siis nemad lendasid.

Ja, ka seal maal walitsetas tuleve, oli veel natule wassum, kui linnas. Külm tuul puhus üle nurmede. Talupoeg suurte laba-linnastega istus saantis ja töi täsi kollu, piits seisits süles. Lahjad hobused joostivad, et aurastivad. Kumi liitlus ja lärises, warblased kessisivad tee peal ja külmetasivad. "Viip! milla tuleb tewade? Küll testab laua!"

"Liiga laua!" kostis kõrgest mäest üle wäljade ja nurmede üle heas. Wöis olla, et warblastega jutt seast vasta fölas; wöis aga ka olla, et see imelik mees seda ütles, kes seal kõrgema lume-hange otsas istus, tuule ja tuisu käes. Tema oli walge, nagu talupoeg pistla walge luuega, oli pistla walge juuffetega ja habemega, oli lahwa näuga ja suurte selgete silmadega.

"Kes see wana on?" küsisivad warblased.

"Seda mina tean," ütles wana kaarn, kes alateiwa otsas istus ja nii alandlit oli, et aru sai, kuidas Jeesanda ees tööl ainult veised linnud

on, sellepäraast ka warblastega juttu wöitis ja neile seletust tegi. "Mina tean, kes see wana on. See on talwe, mulline wana-mees. Tema ei ole surnud, kuidas Kalender ütleb. Ei tema on noore luninga-lapse, lewade, laematoja, kes tulemas on. Ja, talwe on nüüd walitsemas. Huu! Teie sehas küll ka külm paugub, Teie waeised veised warblased!"

"Ja, et ole töö, mis ütlesin?" vastas fölige wellem warblane. "Kalender ei ole muud sihtigi, kui inimeste eneste mõte ja tegu; see ei läti looduse järel. Seda tööd oleksivad nemad meie hooliks jätma pidanud. Meil on õrnem loomus."

Menda läks nädal mööda ja läksivad teised. Mets oli must, külmetonud järw oli nii rõva, nagu langunud tina. Pilsved, need ei olnudki diged pilsved; olivad niieled, külmad udu-fogud, mis üle maa lõilustivad. Suured mustad waresed lendasivad suurtes parvedes, heaseta, otse kui oleks töi magamas. — Kortaga libises päisejäät üle langunud järwe. See läitis nagu sulatina. Lume-kate mäe-harjal ei näitanud ka nagu enne wälja, aga wana walge luju, talwe, istus veel seal ja wahbis ülfi-silm'i lõune poole. Tema ei pannud tähele, et lume-kate nagu maa sisse waju, et siin ja seal veised rohelised lapikesed sigisivad, kus siis maapind warblastest libises.